

Eva Kovač

Izbor pesmi za enajsti literarni večer iz sklopa "Svoboda je glagol"

(vrt Društva slovenskih pisateljev, Tomšičeva 12, Ljubljana, 11. 9. 2020)

1.

Tako zelo žejna sem ...

Tako zelo žejna, da bi ne mogla spati, ne z mislijo na bistro vodo.

Da bi ne opazila črnih oblakov, ko bi hodila.

Da bi ne slišala šuma iz gozda, ko bi mi pretila nevarnost.

Da bi ne jedla, lačna, ne z mislijo na živo vodo ...

Da bi hodila in hodila, skozi mesta in dolgo,
vse do puščave na kraju.

Da bi umrla v puščavi, ker se ne bi obrnila,
kljub pesku, vročini, neskončni ravnini.

Ker jih ne bi spoznala.

Ker so grožnja moji volji,

da v naslednjem prividu izvira voda ...

Tako zelo žejna, da me je sram,

bi se še sama v puščavo spremenila,

bolna, lačna, ranjena,

tako bi bilo brez modrosti učitelja,

in njega ljubezni, ki se je z roko prijemljem

zmeraj, ko začenjam znova.

2.

V mojem srcu

Ko greš, ko grem,

čeprav dolgo zatem, še jaz,

takrat je najlepše, dragi.

Pa kamor prispem, tu ni glasbe,

le spomin violin sredi nežnosti jutra ...

In tu več ni mene, ki bi kaj hotela,

še ene moje besede ne ...

Tu čas stoji kot zamrznjen v minevanju

in se voda blešči v tistem parku, ki ga ni več,

in moje srce ne izve, da ga ni bilo ...

Ker tu je moj raj, samo moj ...

In edino spoznanje je to, da te ni bilo.

3.

Mar bi me res zajel le takó?
Mar bi res razumel le mehko bo moje kože
in sipko vročino, iz pomote zbujeno ...

Mar bi me res tudi ti kakor drugi pozabil?
Ko pa ne moreš držati v rokah,
česar zate ni: mene in moje nravi ...

Mar si res le neznanec,
ki ga burijo laži
o mojih prijateljih in dobrem načinu ...

Človek brez opija,
a človek brez sebe;
človek nedolžnim sovražen.

4.

Moja hoja

Ni svetlobe na pol poti.
Še zadnje kaplje raztopijo barvo.
Včasih sem tukaj dihala pod vodo.
Včasih z opoji, še večkrat z lažmi.

Tu ni ljudi, ki sem jih kdaj poznala,
a niso več krivi, da sem odšla ...
In ni še drugačnih in živih,
še glasba šumi v ednini ...

Ni več vere na pol poti;
samo spomin na žar Učitelja.
In jaz, edina, si tu lahko dam kaj;
ker tisti, ki sem jih rabila, imajo manj.

5.

Ne da ne zmorem – vse zmorem.

Tudi nazaj zapreti vrata,
ki sem jih odprla,
da bi prišel in mi sédel nasproti.

Pa srce, ki bi se rado delilo
kot sladoled, ki ga daš od sebe otroku ...
Po roke in telo, ki je vnemar zagorelo
iz čiste želje po tvojem ...

Ne da ne zmorem spustiti spominov
na vsako od starih razočaranj.
Ne da ne zmorem spet dovoliti
isti bolečini čez struge.

Ne da ne zmorem –
ne ljubi se mi več
v te kroge.

6.

Nekoč visoka pesem ...

Ta pesem je stara, ta pesem je moja;
jaz v njej živim in umiram ...
In čas se obrača od upov do brez
in z ene na drugo stran tëme.

Ta je drugačna od čiste želje,
a prve brez druge ni in ne mene.
Kdo bi si mislil, da bom iz nje rojena?
Ženska in dolgi prostori odpuščanj;

ne pesem, po koščkih splavljena:
jalovih čakanj, pretresov upora,
nespolnjene sle in samote ...

Ta pesem je stara kot bolečina.
Je krona z neba, ki le pada,
ko angeli plešejo sami v dolini.

7.

Ne bi mogla povedati bolj jasno,
kot da priznavam vse, kar je bilo.
Ne bi mogla pogledati bolj naravnost,
kot da gledam naprej.
Ne bi mogla živeti bolj polno,
kot da še vedno diham s srcem,
ne le s pljuči ...

Da s svojo dušo čakam dan,
medtem ko dobro pijem in jém,
že toliko stara in modra, da vem:
Kaj je važno za oči na zvezdah,
kaj je nežno za kožo, ki gori,
in kaj je edino pomembno
na svetu ...

Da moja stremi k neki drugi,
ki ne bo več poznala strahu, ker je prah,
in ne starih ponižanj prevzetne ...
Ko bom priča o hvali, ne slavi.
Ko bom pesnik o ljubezni, ne samoti.
Ko bom žena svojemu, ne tujcem po poti.
Ko bom v tretje iz druge rojena.